ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 18ης Μαρτίου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-189/08,

Forum 187 ASBL, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον A. Sutton και την G. Forwood, barristers,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τους N. Khan και C. Urraca Caviedes,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2008/283/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Νοεμβρίου 2007, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που έθεσε σε εφαρμογή το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο και η οποία τροποποιεί την απόφαση 2003/757/ΕΚ (ΕΕ 2008, L 90, σ. 7), στο μέτρο που

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

δεν προβλέπει εύλογες μεταβατικές περιόδους για τα κέντρα συντονισμού τα οποία αφορά η απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006, C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. I-5479),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, Σ. Παπασάββα (εισηγητή) και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Ιουλίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Το βελγικό φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού, το οποίο παρεκκλίνει από το κοινό δίκαιο, διέπεται από το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187, της 30ής Δεκεμβρίου 1982, σχετικά με τη δημιουργία κέντρων συντονισμού (*Moniteur belge* της 13ης Ιανουαρίου 1983, σ. 502), όπως έχει επανειλημμένως συμπληρωθεί και τροποποιηθεί.

2 Το ευεργέτημα της υπαγωγής στο καθεστώς αυτό εξαρτάται από την προηγούμενη χορήγηση ατομικής άδειας στο κέντρο συντονισμού με βασιλικό διάταγμα. Για τη χορήγηση της άδειας αυτής, το κέντρο πρέπει να αποτελεί μέρος ομίλου με πολυεθνικό χαρακτήρα, ο οποίος να διαθέτει κεφάλαιο και αποθεματικά το ύψος των οποίων προσεγγίζει ή υπερβαίνει το ένα δισεκατομμύριο βελγικά φράγκα (BEF) και να πραγματοποιεί ετήσιο κύκλο εργασιών το συνολικό ποσό του οποίου προσεγγίζει ή υπερβαίνει τα δέκα δισεκατομμύρια BEF. Επιτρέπονται μόνον ορισμένες προπαρασκευαστικές, επικουρικές ή συντονιστικές δραστηριότητες, οι δε επιχειρήσεις του χρηματοπιστωτικού τομέα αποκλείονται του ευεργετήματος του καθεστώτος αυτού. Κατά το πέρας των δύο πρώτων ετών της δραστηριότητάς τους, τα κέντρα πρέπει να απασχολούν στο Βέλγιο προσωπικό τουλάχιστον ισοδύναμο προς δέκα άτομα απασχολούμενα με πλήρες ωράριο εργασίας.

3 Η χορηγούμενη στο κέντρο άδεια ισχύει για δέκα έτη και είναι ανανεώσιμη για την ίδια διάρκεια.

4 Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέτασε το φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού όταν αυτό θεσπίστηκε. Συγκεκριμένα, με αποφάσεις που κοινοποιήθηκαν υπό μορφή επιστολών στις 16 Μαΐου 1984 και στις 9 Μαρτίου 1987, η Επιτροπή θεώρησε κατ' ουσίαν ότι το καθεστώς αυτό, που στηριζόταν σε σύστημα κατ' αποκοπήν καθορισμού των εσόδων των κέντρων συντονισμού, δεν ενείχε στοιχείο ενισχύσεως.

5 Η Επιτροπή, αφού εξέδωσε, στις 11 Νοεμβρίου 1998, ανακοίνωση περί της εφαρμογής των κανόνων σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις στα μέτρα που εμπίπτουν στην άμεση φορολογία των επιχειρήσεων (ΕΕ C 384, σ. 3), ανέλαβε να εξετάσει γενικώς τη φορολογική νομοθεσία των κρατών μελών υπό το πρίσμα των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις κανόνων.

6 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ζήτησε, στις 12 Φεβρουαρίου 1999, από τις βελγικές αρχές ορισμένες πληροφορίες όσον αφορά, μεταξύ άλλων, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Οι βελγικές αρχές απάντησαν τον Μάρτιο του 1999.

7 Τον Ιούλιο του 2000, οι υπηρεσίες της Επιτροπής πληροφόρησαν τις εν λόγω αρχές ότι αυτό το καθεστώς συνιστούσε κατά τα φαινόμενα κρατική ενίσχυση. Ενόψει κινήσεως της διαδικασίας συνεργασίας, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88 ΕΚ] (ΕΕ L 83, σ. 1), οι υπηρεσίες της Επιτροπής κάλεσαν τις βελγικές αρχές να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους εντός ενός μηνός.

8 Στις 11 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή κατάρτισε τέσσερις προτάσεις χρήσιμων μέτρων, βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 1, ΕΚ, μεταξύ άλλων όσον αφορά το καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Πρότεινε στις βελγικές αρχές να δεχθούν να επιφέρουν ορισμένες τροποποιήσεις στο καθεστώς αυτό, προβλέποντας συγχρόνως, ως μεταβατική κατάσταση, ότι τα κέντρα στα οποία θα είχε χορηγηθεί άδεια πριν από την ημερομηνία αποδοχής των μέτρων αυτών θα μπορούσαν να εξακολουθήσουν να υπάγονται στο προηγούμενο καθεστώς μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

9 Οι βελγικές αρχές δεν δέχθηκαν τα προταθέντα χρήσιμα μέτρα, οπότε η Επιτροπή κίνησε την επίσημη διαδικασία έρευνας με απόφαση κοινοποιηθείσα με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου 2002 (ΕΕ C 147, σ. 2), σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999. Μεταξύ άλλων, κάλεσε το Βασίλειο του Βελγίου να υποβάλει τις παρατηρήσεις του και να παράσχει κάθε χρήσιμη πληροφορία για την αξιολόγηση του επίμαχου μέτρου. Η Επιτροπή κάλεσε επίσης το κράτος μέλος αυτό και τους ενδιαφερομένους τρίτους να υποβάλουν παρατηρήσεις και να παράσχουν κάθε στοιχείο χρήσιμο προκειμένου να εξακριβωθεί αν είχε δημιουργηθεί στους δικαιούχους του επίμαχου καθεστώτος δικαιολογημένη εμπιστοσύνη επιβάλλουσα τη λήψη μεταβατικών μέτρων.

10 Στις 13 Σεπτεμβρίου 2002, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας (υπόθεση T-276/02).

11 Κατά το πέρας της επίσημης διαδικασίας έρευνας, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 17 Φεβρουαρίου 2003, την απόφαση 2003/757/ΕΚ, σχετικά με το καθεστώς ενίσχυσης που σχεδιάζει να εφαρμόσει το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο (ΕΕ L 282, σ. 25, στο εξής: απόφαση του 2003).

12 Τα άρθρα 1 και 2 της αποφάσεως του 2003 έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 1*

Το φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει στο Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού τα οποία έχουν αναγνωριστεί βάσει του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187 συνιστά καθεστώς ενισχύσεων το οποίο δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

Άρθρο 2

Το Βέλγιο καλείται να καταργήσει ή να τροποποιήσει το καθεστώς ενισχύσεων που αναφέρεται στο άρθρο 1 προκειμένου να αποκαταστήσει τη συμβατότητά του με την κοινή αγορά.

Από την ημερομηνία γνωστοποίησης της παρούσας απόφασης δεν επιτρέπεται πλέον η χορήγηση του πλεονεκτήματος του εν λόγω καθεστώτος ή τμημάτων του σε νέους δικαιούχους ούτε η διατήρησή του με παράταση των ισχυουσών πράξεων αναγνώρισης.

Όσον αφορά τα κέντρα που είχαν αναγνωριστεί πριν την 31η Δεκεμβρίου 2000, επιτρέπεται η διατήρηση του καθεστώτος το αργότερο μέχρι την ημερομηνία λήξης της ατομικής αναγνώρισης η οποία ίσχυε κατά την ημερομηνία γνωστοποίησης της παρούσας απόφασης, και το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010. Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο εφόσον η αναγνώριση έχει ανανεωθεί πριν από την εν λόγω ημερομηνία, τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας απόφασης δεν επιτρέπεται πλέον να χορηγούνται, τόσο σε μόνιμη όσο και σε προσωρινή βάση.»

13 Στις 6 Μαρτίου 2003, το Βασίλειο του Βελγίου απευθύνθηκε συγχρόνως στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο ζητώντας «να προβούν σε κάθε απαραίτητη ενέργεια ώστε η ισχύς της άδειας των κέντρων συντονισμού που [έληγε] μετά τις 17 Φεβρουαρίου 2003 να μπορέσει να παραταθεί μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005». Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε εκ νέου στις 20 Μαρτίου και στις 26 Μαΐου 2003 βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΕΚ.

14 Στις 25 και 28 Απριλίου 2003, το Βασίλειο του Βελγίου και η προσφεύγουσα, η ένωση Forum 187, μέλη της οποίας ήταν τα κέντρα συντονισμού, άσκησαν προσφυγές με αίτημα την αναστολή της εκτελέσεως και την ολική ή μερική ακύρωση της αποφάσεως του 2003 (υποθέσεις C-182/03 και T-140/03, η οποία κατέστη υπόθεση C-217/03· υποθέσεις C-182/03 R και T-140/03 R, η οποία κατέστη υπόθεση C-217/03 R).

15 Με διάταξη της 2ας Ιουνίου 2003, T-276/02, Forum 187 κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-2075), το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας.

16 Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003, C-182/03 R και C-217/03 R, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. I-6887, στο εξής: διάταξη Forum 187), ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου διέταξε την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως του 2003, στο μέτρο που απαγορεύει στο Βασίλειο του Βελγίου να ανανεώσει τις άδειες των κέντρων συντονισμού που ίσχυαν κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως.

17 Όπως τους επέτρεπε η διάταξη Forum 187, οι βελγικές αρχές ανανέωσαν τις άδειες των κέντρων συντονισμού που έληγαν μεταξύ 17ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005. Πλην τεσσάρων κέντρων των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστη διάρκεια, όλες αυτές οι άδειες ανανεώθηκαν για χρονικό διάστημα που έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 2005.

18 Με την απόφαση 2003/531/ΕΚ του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 2003, σχετικά με τη χορήγηση ενισχύσεως από τη Βελγική Κυβέρνηση σε ορισμένα κέντρα [συντονισμού] εγκατεστημένα στο Βέλγιο (ΕΕ L 184, σ. 17), η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, κηρύχθηκε συμβατή με την κοινή αγορά «η ενίσχυση που [σκόπευε] να χορηγήσει το Βέλγιο, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, στις επιχειρήσεις που στις 31 Δεκεμβρίου 2000 διέθεταν άδεια κέντρων συντονισμού δυνάμει του βασιλικού διατάγματος 187 [...] η οποία λήγει μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005». Στις 24 Σεπτεμβρίου 2003, η Επιτροπή άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής (υπόθεση C-399/03).

19 Στις 22 Ιουνίου 2006, το Δικαστήριο ακύρωσε μερικώς την απόφαση του 2003 καθόσον δεν προέβλεπε μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού για τα οποία η αίτηση ανανεώσεως της άδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως με την κοινοποίηση αυτή ή λίγο μετά από αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006, C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5479, στο εξής: απόφαση Forum 187). Την ίδια ημέρα, το Δικαστήριο ακύρωσε και την απόφαση 2003/531 με την απόφασή του C-399/03, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2006, σ. I-5629).

20 Με έγγραφο της 4ης Ιουλίου 2006, η Επιτροπή ζήτησε από τις βελγικές αρχές να της παράσχουν, εντός 20 εργασίμων ημερών, ορισμένες πληροφορίες προκειμένου να αποφασίσει επί της συνέχειας που έπρεπε να δώσει στην απόφαση Forum 187.

21 Στις 27 Δεκεμβρίου 2006, το Βασίλειο του Βελγίου θέσπισε νόμο που περιελάμβανε διάφορες διατάξεις (*Moniteur belge* της 28ης Δεκεμβρίου 2006, σ. 75266, στο εξής: νόμος του 2006) και ο οποίος επέτρεπε την παράταση της άδειας μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010 για όλα τα κέντρα συντονισμού που θα τη ζητούσαν, ενδεχομένως με αναδρομική ισχύ. Πέραν των κέντρων των οποίων οι άδειες ανανεώθηκαν κατόπιν της διατάξεως Forum 187, μεταξύ 17ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005, ο νόμος του 2006 προέβλεπε ότι αυτή η δυνατότητα παρατάσεως παρεχόταν επίσης και στα κέντρα των οποίων η άδεια θα έληγε μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 2006 και 31ης Δεκεμβρίου 2010, καθώς και σε έναν αδιευκρίνιστο αριθμό κέντρων των οποίων η άδεια είχε λήξει το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2005, αλλά που, μέχρι την ημέρα εκείνη, δεν είχαν υποβάλει αίτηση ανανεώσεως. Αυτός ο νόμος δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ, αλλά η έναρξη της

ισχύος του εξαρτήθηκε από την εκ μέρους της Επιτροπής επιβεβαίωση ότι δεν είχε αντιρρήσεις ως προς τον νόμο αυτόν.

22 Κατόπιν επανειλημμένων υπομνήσεων και ανταλλαγών αλληλογραφίας με την Επιτροπή, οι βελγικές αρχές έδωσαν, στις 16 Ιανουαρίου 2007, τις πληροφορίες που είχε ζητήσει η Επιτροπή στις 4 Ιουλίου 2006. Με επιστολές της 8ης και της 16ης Φεβρουαρίου 2007, έδωσαν συμπληρωματικές διευκρινίσεις. Επιπλέον, πραγματοποιήθηκαν τρεις συναντήσεις μεταξύ της Επιτροπής και των εν λόγω αρχών στις 5 και 15 Φεβρουαρίου καθώς και στις 5 Μαρτίου 2007.

23 Με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2007, η Επιτροπή ενημέρωσε τις βελγικές αρχές για την απόφασή της να επεκτείνει την επίσημη διαδικασία έρευνας που είχε κινήσει τις 27 Φεβρουαρίου 2002 όσον αφορά το καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Η απόφαση αυτή, καθώς και η πρόσκληση προς τους ενδιαφερομένους να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τα κατάλληλα μεταβατικά μέτρα τα οποία, σύμφωνα με την απόφαση Forum 187, όφειλε να προβλέψει η Επιτροπή, δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 16ης Μαΐου 2007 (ΕΕ C 110, σ. 20).

24 Στις 13 Νοεμβρίου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε, κατά το πέρας αυτής της επίσημης διαδικασίας έρευνας, την απόφαση 2008/283/ΕΚ, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που έθεσε σε εφαρμογή το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο και η οποία τροποποιεί την απόφαση του 2003 (ΕΕ 2008, L 90, σ. 7, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

25 Η προσβαλλόμενη απόφαση τροποποιεί καταρχάς το άρθρο 2 της αποφάσεως του 2003, ορίζοντας ότι τα κέντρα συντονισμού των οποίων η αίτηση ανανεώσεως της άδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της αποφάσεως του 2003 ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως με την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως ή λίγο μετά από αυτήν, ήτοι μεταξύ 18ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005, μπορούσαν να συνεχίσουν να απολαύουν του επιμάχου καθεστώτος έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και ότι η ανανέωση των αδειών τους επιτρεπόταν έως την ίδια αυτή ημερομηνία. Περαιτέρω, όσον αφορά τα τέσσερα κέντρα των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστο χρόνο κατόπιν της διατάξεως Forum 187, η προσβαλλόμενη

απόφαση αναφέρει ότι το από 16 Ιουλίου 2003 ανακοινωθέν Τύπου της Επιτροπής δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στα κέντρα αυτά ότι θα μπορούσαν να απολαύουν του επιμάχου καθεστώτος έως την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της ουσίας. Εφόσον η απόφαση αυτή εκδόθηκε στις 22 Ιουνίου 2006 και λαμβανομένου υπόψη του φορολογικού χαρακτήρα του μέτρου, η προσβαλλόμενη απόφαση επεκτείνει το πλεονέκτημα της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και επιτρέπει σε αυτά τα κέντρα συντονισμού να συνεχίσουν να απολαύουν του επιμάχου καθεστώτος έως το τέλος της τρέχουσας κατά την ημερομηνία της αποφάσεως τακτικής φορολογικής περιόδου. Τέλος, η προσβαλλόμενη απόφαση κηρύσσει τον νόμο του 2006 ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά στο μέτρο που έχει ως σκοπό την παράταση του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

26 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Στο άρθρο 2 της απόφασης [του 2003] προστίθεται το ακόλουθο κείμενο:

“Τα κέντρα συντονισμού των οποίων η αίτηση ανανέωσης εκκρεμεί κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης ή των οποίων η άδεια λήγει συγχρόνως ή σε λίγο χρόνο από αυτή την κοινοποίηση, δηλαδή μεταξύ της ημερομηνίας αυτής της κοινοποίησης και της 31ης Δεκεμβρίου 2005, μπορούν να συνεχίσουν να απολαύουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005. Η ανανέωση της άδειας των προαναφερθέντων κέντρων συντονισμού εξουσιοδοτείται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005 το αργότερο.”»

27 Το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως προβλέπει τα ακόλουθα:

«Τα τέσσερα κέντρα συντονισμού εγκατεστημένα στο Βέλγιο των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστη διάρκεια βάσει της διάταξης [Forum 187] δύνανται να τύχουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μέχρι το τέλος της τρέχουσας κατά την ημερομηνία της 22ας Ιουνίου 2006 τακτικής φορολογικής περιόδου.»

28 Το άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει τα εξής:

«Ο νόμος [του] 2006 είναι ασυμβίβαστος με την κοινή αγορά στο μέτρο που οι διατάξεις του έχουν ως στόχο να παρατείνουν, δια νέων αποφάσεων ανανέωσης των αδειών, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

Συνεπώς, η Επιτροπή καλεί το Βέλγιο να μη θέση σε ισχύ τις σχετικές διατάξεις του νόμου [του] 2006.»

29 Εξάλλου, το άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Το πρώτο άρθρο εφαρμόζεται από την 18η Φεβρουαρίου 2003.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαΐου 2008, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

31 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, έθεσε γραπτή ερώτηση στην προσφεύγουσα, καλώντας τη να

απαντήσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, και της ζήτησε να προσκομίσει ένα έγγραφο, το οποίο αυτή προσκόμισε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

32 Με έγγραφο της 1ης Ιουλίου 2009, η Επιτροπή κατέθεσε παρατηρήσεις όσον αφορά την έκθεση ακροατηρίου, μια επιστολή που της είχε αποστείλει ένα κέντρο συντονισμού στις 27 Ιανουαρίου 2009 καθώς και τις παρατηρήσεις της σχετικά με την επιστολή αυτή. Στις 3 Ιουλίου 2009, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε να περιλάβει τα έγγραφα αυτά στη δικογραφία και κάλεσε την προσφεύγουσα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις επ' αυτών κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

33 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 6 Ιουλίου 2009.

34 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον δεν προβλέπει εύλογες μεταβατικές περιόδους για τα κέντρα συντονισμού τα οποία αφορά η απόφαση Forum 187·

— να λάβει κάθε αναγκαίο μέτρο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

35 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

36 Η Επιτροπή, χωρίς να προβάλλει επισήμως ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.

Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Καταρχάς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορούσε άμεσα και ατομικά. Συγκεκριμένα, δεν απέδειξε ότι εμπίπτει σε μία από τις τρεις περιπτώσεις στις οποίες, κατά τη νομολογία, προσφυγή ασκηθείσα από ένωση προσώπων είναι παραδεκτή.

38 Όσον αφορά, πρώτον, την περίπτωση κατά την οποία η ένωση εξατομικεύεται εκ του γεγονότος ότι θίγονται τα ειδικά συμφέροντά της, η δήλωση της Forum 187 ότι

ενεργεί για ίδιο λογαριασμό αποτελεί απλό ισχυρισμό και δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι θίγονται τα ειδικά συμφέροντά της.

39 Όσον αφορά, δεύτερον, την περίπτωση κατά την οποία μια νομική διάταξη αναγνωρίζει υπέρ της ενώσεως προσώπων δυνατότητες δικονομικού χαρακτήρα, η συμμετοχή της Forum 187 στη διαδικασία έρευνας δεν αρκεί, σύμφωνα με τη νομολογία, ώστε να τη νομιμοποιήσει προς άσκηση προσφυγής.

40 Όσον αφορά, τρίτον, την περίπτωση κατά την οποία η ένωση εκπροσωπεί τα συμφέροντα προσώπων που θα μπορούσαν παραδεκτώς να ασκήσουν προσφυγή, η Επιτροπή αμφισβητεί, καταρχάς, το παραδεκτό της προσφυγής της Forum 187 για τον λόγο ότι η προσφυγή που ασκήθηκε στην υπόθεση C-217/03 κρίθηκε παραδεκτή, δεδομένου ότι το παραδεκτό μιας προσφυγής πρέπει να εκτιμάται βάσει των περιστάσεων κατά τον χρόνο ασκήσεώς της και όχι βάσει της ταυτότητας του προσφεύγοντος. Αυτό, εν πάση περιπτώσει, είναι αδύνατον όταν η προσφεύγουσα είναι, όπως εν προκειμένω, ένωση προσώπων, δεδομένου ότι η σύνθεσή της μπορεί να μεταβληθεί. Συναφώς, η εξουσιοδότηση που επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής δεν αποδεικνύει τον ισχυρισμό ότι τα μέλη της προσφεύγουσας την εξουσιοδότησαν επισήμως προς άσκηση της προσφυγής ούτε καταδεικνύει ότι η ένωση εκπροσωπεί κέντρα που θίγονται από την προσβαλλόμενη απόφαση.

41 Εξάλλου, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν στηρίζει τον ισχυρισμό ότι η προσφεύγουσα εκπροσωπεί κέντρα τα οποία έχουν λάβει παράταση της άδειάς τους για αόριστο χρόνο, ούτε καταδεικνύει ότι η ένωση αυτή εκπροσωπεί κέντρα τα οποία η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ενδεχομένως άμεσα και ατομικά.

42 Συναφώς, όσον αφορά τις αποδείξεις που προσκόμισε η προσφεύγουσα κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει καταρχάς, στηριζόμενη στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ότι οι αποδείξεις αυτές είναι απαράδεκτες, καθόσον η προσφεύγουσα δεν αιτιολόγησε την καθυστερημένη προσκόμισή τους. Η καθυστερημένη αυτή προσκόμιση δεν μπορεί, άλλωστε, να δικαιολογηθεί. Περαιτέρω, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι αποδείξεις αυτές είναι παραδεκτές, η Επιτροπή παρατηρεί ότι δεν αποδεικνύεται ως προς τι η προσβαλλόμενη

απόφαση αφορά τα δέκα κέντρα των οποίων τις εξουσιοδοτήσεις προσκόμισε η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, στον πίνακα που επισύναψε στο υπόμνημα απαντήσεως αποκρύπτονται τα ονόματα των κέντρων των οποίων υποτίθεται ότι καταδεικνύει τη φορολογική κατάσταση και, στα ειδοποιητικά σημειώματα επιβολής φόρου τα οποία προσκόμισε, αποκρύπτονται τα ονόματα των κέντρων. Συνεπώς, δεν υφίσταται καμία σχέση μεταξύ των κέντρων εξ ονόματος των οποίων η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ενεργεί και των ειδοποιητικών σημειωμάτων επιβολής φόρου που προσκόμισε και τα οποία υποτίθεται ότι καταδεικνύουν το συμφέρον τους στη διατήρηση του επιδίκου καθεστώτος. Όμως, ουδόλως επιτρέπεται να αποκρύπτονται πληροφορίες έναντι των κυρίων διαδίκων σε μια διαφορά, ιδίως όταν οι πληροφορίες αυτές άπτονται του παραδεκτού. Τέλος, δεδομένου ότι το παραδεκτό πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής και ότι τα περισσότερα ειδοποιητικά σημειώματα επιβολής φόρου είναι μεταγενέστερα της ημερομηνίας αυτής, τα ειδοποιητικά αυτά σημειώματα δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη.

43 Δεύτερον, η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα, έστω και αν υποτεθεί ότι τα μέλη της θίγονται από την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν απέδειξε ότι έχουν συμφέρον να επιτύχουν την ακύρωσή της. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι είναι μέλη της προσφεύγουσας ενώσεως δεν συνεπάγεται την ύπαρξη συμφέροντος στην αποκατάσταση της δυνατότητας υπαγωγής τους στο επίδικο καθεστώς. Συνεπώς, αν, κατά την κίνηση της διαδικασίας που οδήγησε στην απόφαση του 2003, όλα τα κέντρα συντονισμού είχαν συμφέρον στη διατήρηση του εν λόγω καθεστώτος, αυτό δεν ισχύει πλέον, όπως άλλωστε αναγνωρίζει η προσφεύγουσα. Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, από το φορολογικό έτος 2006, όλες οι βελγικές επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένων των κέντρων συντονισμού, έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν το καθεστώς της εκπτώσεως των πλασματικών τόκων (στο εξής: RDIN), που θεσπίστηκε με τον νόμο της 22ας Ιουνίου 2005 περί καθιερώσεως φορολογικής εκπτώσεως για κεφάλαια επιχειρηματικού κινδύνου (*Moniteur belge* της 30ής Ιουνίου 2005, σ. 30077). Η ίδια η προσφεύγουσα αναγνώρισε άλλωστε ότι το καθεστώς που καθιερώθηκε με το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187 είναι ενίοτε λιγότερο ευνοϊκό από το RDIN και υποστήριξε, τον Οκτώβριο του 2006, ότι ορισμένα κέντρα προτιμούν να υπαχθούν στο τελευταίο αυτό καθεστώς. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμα και αν, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει, μεταξύ των μελών της προσφεύγουσας, υπάρχουν κέντρα των οποίων το δικαίωμα να υπαχθούν σε μεταβατικό καθεστώς θίγεται από την προσβαλλόμενη απόφαση, τα κέντρα αυτά δεν έχουν οπωσδήποτε συμφέρον να την προσβάλουν, δεδομένου ότι η ακύρωσή της δεν θα βελτίωνε αναγκαστικά τη νομική τους κατάσταση.

44 Η Επιτροπή προσθέτει, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι το γεγονός ότι ορισμένα κέντρα έλαβαν ειδοποιήσεις επιβολής φόρου για το 2006 δεν αποδεικνύει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος. Συγκεκριμένα, το RDIN δεν ισοδυναμεί προς πλήρη φορολογική απαλλαγή, οπότε το γεγονός ότι οφείλεται φόρος για το 2006 (ή, στη συνέχεια, για το 2007) δεν αποδεικνύει ότι τα κέντρα βρίσκονται σε λιγότερο πλεονεκτική κατάσταση στο πλαίσιο του RDIN απ' ό,τι στο πλαίσιο του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Όσον αφορά το κέντρο του οποίου η άδεια ανανεώθηκε για

αόριστο χρόνο, η Επιτροπή διατείνεται ότι δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής, δεδομένου ότι δεν προσκομίστηκε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση το αφορά. Συγκεκριμένα, οι στήλες του συνημμένου στο υπόμνημα απαντήσεως πίνακα, που αφορούν τον επιπλέον φόρο που πρέπει να καταβληθεί λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι κενές και καμία ειδοποίηση επιβολής φόρου που να αφορά το κέντρο αυτό δεν περιλαμβάνεται μεταξύ αυτών που προσκόμισε η προσφεύγουσα.

45 Εξάλλου, η Επιτροπή φρονεί ότι η θέση της προσφεύγουσας από πλευράς βελγικού δικαίου καθιστά την προσφυγή άνευ αντικειμένου. Συγκεκριμένα, οι βελγικές αρχές, καίτοι η διάταξη Forum 187 τους επέτρεπε, χωρίς να τις υποχρεώνει, να ανανεώσουν τις άδειες ορισμένων κέντρων μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί της ουσίας, τις ανανέωσαν, πλην τεσσάρων, έως το τέλος του 2005. Όμως, κανένα από τα κέντρα που εκπροσωπεί η προσφεύγουσα δεν ζήτησε την ανανέωση της άδειάς του πριν από τη λήξη της ισχύος της, ενώ δεν είχε ακόμα εκδοθεί η απόφαση Forum 187. Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν στηρίζει τον ισχυρισμό ότι η αναδρομική ανανέωση των αδειών αποτελούσε αποδεκτή πρακτική στο Βέλγιο. Επιπλέον, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα, τα κέντρα δεν απώλεσαν το πλεονέκτημά τους εξ αιτίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά λόγω της λήξεως της ισχύος της άδειάς τους, δυνάμει του βελγικού δικαίου, στο τέλος του 2005.

46 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσφεύγουσα μπορεί να προβάλει έννομο συμφέρον επειδή η προσβαλλόμενη απόφαση απαγορεύει την ανανέωση των αδειών, η Επιτροπή επισημαίνει ότι κανένα από τα στοιχεία που προβλήθηκαν με το υπόμνημα απαντήσεως δεν καταδεικνύει την ύπαρξη τέτοιου συμφέροντος.

47 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η άποψή της ενισχύεται και από την έκδοση, στις 19 Δεκεμβρίου 2008, του βασιλικού διατάγματος περί προσαρμογής της φορολογικής νομοθεσίας όσον αφορά την προσαύξηση σε περίπτωση απουσίας ή ανεπάρκειας της προκαταβολής εκ μέρους ορισμένων κέντρων συντονισμού (*Moniteur belge* της 30ής Δεκεμβρίου 2008, σ. 68976), με το οποίο οι βελγικές αρχές κατάργησαν τις προσαυξήσεις που θα έπρεπε να είχαν επιβάλει στα κέντρα λόγω καθυστερημένης πληρωμής του φόρου για τα φορολογικά έτη 2007 και 2008. Έτσι, έστω και αν συνηγόρησαν υπέρ μιας μακρότερης μεταβατικής περιόδου με τις παρατηρήσεις που

διατύπωσαν επί της αποφάσεως περί παρατάσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας (βλ. ανωτέρω σκέψη 23), οι βελγικές αρχές δεν υποστήριξαν πλέον αυτή την άποψη μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, οπότε η προγενέστερη θέση τους δεν επιτρέπει στην προσφεύγουσα να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον.

48 Τρίτον, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, αντίθετα προς την κατάσταση που αφορούσε η προσφυγή κατά της αποφάσεως του 2003, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν καθιστά βραχύτερη τη διάρκεια της ισχύος της άδειας των κέντρων η οποία ανανεώθηκε έως το τέλος του 2005 και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διαψεύδουσα μια προσδοκία ανανεώσεως, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να υπάρχει τέτοια προσδοκία. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα ζητεί, στην πράξη, αποζημίωση λόγω της αρνήσεως εγκρίσεως μιας νέας ενισχύσεως της οποίας τα μέλη της θα ήθελαν να επωφεληθούν, αλλά την οποία δεν δικαιούνται να ζητήσουν. Η προσφυγή είναι απαράδεκτη και από την άποψη αυτή.

49 Τέταρτον, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι αποδείξεις που προσκομίστηκαν κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως είναι παραδεκτές και επαρκείς προς απόδειξη της νομιμοποιήσεως της προσφεύγουσας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή δεν είναι παραδεκτή παρά μόνον όσον αφορά, το πολύ, τα δέκα κέντρα για τα οποία προσκομίστηκαν αποδείξεις.

50 Προκαταρκτικώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι είναι μη κερδοσκοπική ένωση, συσταθείσα κατά το βελγικό δίκαιο, η οποία έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το καταστατικό της, την προώθηση των εθνικών και διεθνών συμφερόντων των κέντρων συντονισμού που έχουν συσταθεί κατ' εφαρμογήν του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187. Εν προκειμένω, ενεργεί τόσο για ίδιο λογαριασμό όσο και για λογαριασμό των μελών της που την έχουν επισήμως εξουσιοδοτήσει προς τούτο. Με το υπόμνημα απαντήσεως, διευκρινίζει συναφώς ότι έχει εξουσιοδοτηθεί από δέκα από τα μέλη της να τα εκπροσωπήσει στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής και προσκομίζει, μεταξύ άλλων, πίνακα με πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την κατάστασή τους, τις εντολές των κέντρων αυτών που την εξουσιοδοτούν να ασκήσει την προσφυγή καθώς και εκκαθαριστικά σημειώματα φόρου και διορθωτικά σημειώματα που τους έχουν αποσταλεί. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει επίσης ότι τα μέλη της έχουν είτε υποβάλει στις βελγικές αρχές αιτήσεις ανανεώσεως των αδειών τους είτε, όσον αφορά ένα από τα μέλη αυτά, λάβει από τις εν λόγω αρχές ανανέωση για αόριστο χρόνο.

51 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει περαιτέρω ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά τα δέκα κέντρα συντονισμού που εκπροσωπεί και τα οποία έχουν συμφέρον να την αμφισβητήσουν, οπότε η προσφυγή της είναι παραδεκτή. Συναφώς, διευκρινίζει ότι, αντίθετα προς τα αναφερόμενα από την Επιτροπή, δεν ισχυρίζεται ότι το παραδεκτό που διαπιστώθηκε με την απόφαση Forum 187 δικαιολογεί το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής. Η προσφεύγουσα στηρίζεται, ωστόσο, στη συλλογιστική που αναπτύσσεται με την απόφαση αυτή όσον αφορά τα κριτήρια του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης από ένωση προσώπων.

52 Καταρχάς, ως προς την προϋπόθεση να αφορά η πράξη τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τα κέντρα άμεσα. Συγκεκριμένα, λόγω της εφαρμογής της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα κέντρα αυτά δεν μπορούν πλέον να επωφεληθούν από το καθεστώς των κέντρων συντονισμού είτε από τις 31 Δεκεμβρίου 2005 είτε από τις 31 Δεκεμβρίου 2006. Επιπλέον, με εξαίρεση ένα κέντρο που έλαβε ανανέωση της άδειας για αόριστο χρόνο, υπέχουν υποχρέωση καταβολής καθυστερουμένων φόρων για τα έτη 2006 και 2007 (βλ. κατωτέρω σκέψη 54). Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τα κέντρα αυτά ατομικά, δεδομένου ότι αποτελούν τμήμα ενός περιορισμένου κύκλου επιχειρηματιών και είναι μέλη μιας ομάδας προσώπων εξατομικευμένων ή δυναμένων να εξατομικευτούν κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, βάσει κριτηρίων που σχετίζονται ειδικώς με τα μέλη της ομάδας. Επομένως, τα κέντρα αυτά νομιμοποιούνται προς άσκηση προσφυγής, όπως, κατά συνέπεια, και η προσφεύγουσα, η οποία είναι εκ του καταστατικού της επιφορτισμένη με την προάσπιση των συμφερόντων τους. Όσον αφορά τους ισχυρισμούς σχετικά με το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επηρέασε αρνητικά τα μέλη της, καθώς και τους ισχυρισμούς που αφορούν τη σύνθεσή της, η προσφεύγουσα τους απορρίπτει και παραπέμπει στον πίνακα που επισύναψε στο υπόμνημα απαντήσεως και ο οποίος περιέχει τις κρίσιμες πληροφορίες για κάθε ένα από τα κέντρα τα οποία εκπροσωπεί.

53 Όσον αφορά, δεύτερον, το έννομο συμφέρον της και το έννομο συμφέρον των μελών της, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι οι παρατηρήσεις της Επιτροπής σχετικά με τη βελγική νομοθεσία, πλην του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187, δεν είναι προσφυείς, δεδομένου ότι η υπό κρίση υπόθεση δεν αφορά τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι το εν λόγω βασιλικό διάταγμα αποτελεί το μόνο κρίσιμο βελγικό νομοθέτημα στην υπό κρίση περίπτωση. Συνεπώς, δεν χωρεί συγκριτική εκτίμηση του βασιλικού αυτού διατάγματος και του RDIN. Επιπλέον, οι απόψεις τις οποίες επικαλείται η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψη 43) δεν είναι προσφυείς εν προκειμένω, δεδομένου ότι τα σχετικά πλεονεκτήματα του RDIN και του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού ποικίλλουν από το ένα κέντρο στο άλλο και ότι, εν

πάση περιπτώσει, η υπό κρίση υπόθεση δεν αφορά παρά τη νομιμότητα των αναδρομικών μεταβατικών περιόδων που καθόρισε η Επιτροπή. Τέλος, κανένα από τα κέντρα που εκπροσωπεί η προσφεύγουσα δεν είχε παραιτηθεί από το καθεστώς του κέντρου συντονισμού για το έτος 2006 επιλέγοντας το RDIN και ένα μόνο κέντρο παραιτήθηκε από το 2007 και εντεύθεν. Ομοίως, κανένα από τα κέντρα των οποίων η άδεια ίσχυε πέραν της ημερομηνίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι πέραν της 13ης Νοεμβρίου 2007, δεν επέλεξε το RDIN.

54 Δεύτερον, η απόφαση των βελγικών αρχών να εφαρμόσει την προσβαλλόμενη απόφαση και να προβεί στην είσπραξη των φόρων για τα έτη 2006 και 2007 καταδεικνύει το οικονομικό και νομικό συμφέρον των δέκα εμπλεκομένων κέντρων. Συγκεκριμένα, εξαιρουμένου του κέντρου που έλαβε ανανέωση της άδειάς του για αόριστο χρόνο, στα κέντρα αυτά απεστάλησαν ειδοποιήσεις, εκ μέρους των βελγικών αρχών, για αναδρομική πληρωμή συμπληρωματικών φόρων λόγω του ότι δεν υπάγονταν πλέον στο καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Έτσι, σε ορισμένα κέντρα απεστάλησαν διορθωτικά σημειώματα, τα περισσότερα από τα οποία ήταν εκκαθαριστικά σημειώματα φόρου που καθόριζαν το καταβλητέο ποσό. Το συνολικό οφειλόμενο ποσό ανέρχεται σε περισσότερα από 40 εκατομμύρια ευρώ. Όσον αφορά το κέντρο που έλαβε ανανέωση της άδειάς του για αόριστο χρόνο, το συμφέρον του έγκειται στην αποφυγή της αναδρομικής καταβολής φόρων για το έτος 2007.

55 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές δεν χορήγησαν ανανέωση στα κέντρα τα οποία αφορούσε η απόφαση Forum 187, πλην τεσσάρων από αυτά, παρά μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 δεν θίγει την ικανότητα των ενδιαφερομένων κέντρων να επωφεληθούν από το επίδικο καθεστώς μετά την ημερομηνία αυτή, και τούτο έως το τέλος μιας εύλογης μεταβατικής περιόδου. Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187 εξακολουθεί να αποτελεί τη νομική βάση των αδειών. Επιπλέον, ούτε οι βελγικές αρχές ούτε τα κέντρα δέχθηκαν το ενδεχόμενο να μη μπορούν οι άδειές τους να ανανεωθούν για εύλογο χρονικό διάστημα μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

56 Συναφώς, ως προς το ότι οι βελγικές αρχές είχαν δηλώσει, το 2001 και το 2002, ότι δεν θα παρέτειναν το επίδικο καθεστώς πέραν του 2005, η προσφεύγουσα επισημαίνει

ότι οι μεταγενέστερες της αποφάσεως του 2003 εξελίξεις οδήγησαν τις εν λόγω αρχές να αναζητήσουν εναλλακτική λύση στο καθεστώς αυτό και να ορίσουν κατάλληλη μεταβατική περίοδο για τα κέντρα τα οποία επηρεάζονταν αρνητικά από την απόφαση του 2003 και ενέπιπταν στη διάταξη Forum 187.

57 Επιπλέον, οι βελγικές αρχές δεν παραιτήθηκαν από τη δυνατότητα να συνεχίσουν να υπάγουν στο εν λόγω ευνοϊκό καθεστώς τα κέντρα των οποίων η άδεια έληγε πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2005. Αντιθέτως, ζήτησαν από την Επιτροπή να καθορίσει μεταβατική περίοδο. Εξάλλου, κατόπιν της αποφάσεως Forum 187, η δυνατότητα των κέντρων τα οποία αφορούσε η απόφαση αυτή να λάβουν ανανέωση έως το 2010, με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2006, μνημονεύθηκε σε επιστολή που απηύθυνε στην προσφεύγουσα ο Βέλγος Υπουργός Οικονομικών τον Ιούλιο του 2006. Επιπλέον, οι διορθωτικές ειδοποιήσεις που απεστάλησαν στα κέντρα καταδεικνύουν ότι η αδυναμία χορηγήσεως ανανεώσεως της άδειάς τους μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005 απορρέει αποκλειστικά από την προσβαλλόμενη απόφαση και όχι από απόφαση των βελγικών αρχών προγενέστερη της εν λόγω αποφάσεως. Εξάλλου, οι βελγικές αρχές δημοσίευσαν, χωρίς να τον εφαρμόσουν, τον νόμο του 2006, ο οποίος παρατείνει την μεταβατική περίοδο έως το 2010. Άλλωστε, με έγγραφο της 14ης Αυγούστου 2007, η βελγική φορολογική αρχή χορήγησε σε ορισμένα κέντρα προθεσμία για την κατάθεση της φορολογικής τους δηλώσεως για το έτος 2007, λόγω της αβεβαιότητας όσον αφορά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του καθεστώτος τους. Η προθεσμία αυτή παρατάθηκε στις 21 Νοεμβρίου 2007, βάσει της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

58 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, οι προσφυγές που ασκούνται από ενώσεις προσώπων, όπως η Forum 187, που είναι επιφορτισμένη με την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο, είναι παραδεκτές σε τρεις περιπτώσεις, ήτοι όταν η ένωση εκπροσωπεί τα συμφέροντα επιχειρήσεων οι οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή, ή όταν η ένωση εξατομικεύεται εκ του γεγονότος ότι θίγονται τα ίδια συμφέροντά της ως ενώσεως, ιδίως επειδή εθίγη η θέση της ως διαπραγματεύτριας, ή ακόμη όταν νομική διάταξη αναγνωρίζει ρητώς στις ενώσεις προσώπων σειρά δυνατοτήτων

διαδικαστικού χαρακτήρα (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, T-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 60· της 10ης Δεκεμβρίου 2004, T-196/03, EFfCI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-4263, σκέψη 42, και της 28ης Ιουνίου 2005, T-170/04, FederDoc κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2503, σκέψη 49· βλ., επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Forum 187, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

59 Εν προκειμένω, πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα ανέφερε ότι ενεργούσε τόσο για ίδιο λογαριασμό όσο και για λογαριασμό εκείνων από τα μέλη της που την έχουν εξουσιοδοτήσει προς άσκηση της υπό κρίση προσφυγής. Ωστόσο, όπως επισήμανε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι θίγονται τα συμφέροντά της.

60 Περαιτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι καμία νομική διάταξη δεν αναγνωρίζει στην προσφεύγουσα δυνατότητες διαδικαστικού χαρακτήρα. Εξάλλου, η ίδια δεν επικαλείται καμία τέτοια δυνατότητα.

61 Πρέπει, συνεπώς, να εξακριβωθεί αν τα κέντρα συντονισμού τα οποία εκπροσωπεί η προσφεύγουσα ή ορισμένα από αυτά θα μπορούσαν παραδεκτώς να ασκήσουν προσφυγή. Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει, καταρχάς, την επιχειρηματολογία της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία τα κέντρα αυτά δεν έχουν έννομο συμφέρον.

62 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως είναι ικανή αφ' εαυτής να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2007, T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-1195, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

63 Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 33) και εκτιμάται σε σχέση προς την ημέρα κατά την οποία ασκήθηκε η προσφυγή (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1963, 14/63, Forges de Clabecq κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1015, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 2001, Τ-159/98, Torre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-83 και II-395, σκέψη 28). Το έννομο συμφέρον πρέπει, ωστόσο, να εξακολουθεί να υφίσταται έως την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 2007, C-362/05 P, Wunenburger κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-4333, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

64 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε, με την προσφυγή της, κανένα συγκεκριμένο στοιχείο σχετικό με τα κέντρα τα οποία εκπροσωπεί στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής. Κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, προσκόμισε τις εξουσιοδοτήσεις που της είχαν δώσει δέκα από τα μέλη της προς άσκηση της υπό κρίση προσφυγής. Κοινοποίησε επίσης ένα πίνακα που εμφανίζει την κατάσταση των μελών της, χωρίς να τα κατονομάζει, από τον οποίο προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι, μεταξύ των δέκα μελών τα οποία εκπροσωπεί, μόνο το υπ' αριθ. 35 στον συνημμένο στο υπόμνημα απαντήσεως πίνακα (στο εξής: κέντρο υπ' αριθ. 35) έλαβε ανανέωση της άδειάς του για αόριστο χρόνο, ενώ τα υπόλοιπα εννέα κέντρα έλαβαν ανανέωση έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005. Προσκόμισε επίσης τα εκκαθαριστικά σημειώματα φόρου και τα διορθωτικά σημειώματα που απέστειλε η βελγική φορολογική διοίκηση σε ορισμένα από τα μέλη τα οποία εκπροσωπεί η προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση.

65 Πρέπει εκ προοιμίου να παρατηρηθεί ότι κακώς η Επιτροπή διατείνεται, στηριζόμενη στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως είναι απαράδεκτα για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα δεν αιτιολόγησε την καθυστερημένη προσκόμισή τους. Πράγματι, κατά τη διάταξη αυτή, οι διάδικοι μπορούν να προτείνουν αποδεικτικά μέσα προς στήριξη της επιχειρηματολογίας τους με τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως, υπό τον όρον όμως ότι αιτιολογούν την καθυστερημένη πρόταση των αποδεικτικών μέσων. Ωστόσο, κατά τη νομολογία, ο κανόνας περί προθεσμιών του άρθρου 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας δεν αφορά την ανταπόδειξη και την περαιτέρω επίκληση αποδεικτικών μέσων κατόπιν της ανταποδείξεως που προσκομίζει ο αντίδικος με το υπόμνημα αντικρούσεως. Πράγματι, η διάταξη αυτή αφορά τα νέα αποδεικτικά μέσα και πρέπει να λαμβάνεται υπόψη σε συνδυασμό με το άρθρο 66, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που ορίζει ρητά ότι η ανταπόδειξη και η περαιτέρω επίκληση αποδεικτικών μέσων είναι δυνατή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Σεπτεμβρίου

2007, T-448/04, Επιτροπή κατά Trends, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Εν προκειμένω, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα αποδεικτικά μέσα που προσκόμισε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως συνιστούν περαιτέρω ανάπτυξη των αποδεικτικών μέσων που περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής της και απαντούν στα επιχειρήματα περί απαραδέκτου της προσφυγής τα οποία προέβαλε η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως. Ως εκ τούτου, ο κανόνας περί προθεσμιών του άρθρου 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωσή τους και, επομένως, τα εν λόγω αποδεικτικά μέσα είναι παραδεκτά.

67 Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί ότι, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα ανέφερε σε ποιους αριθμούς της πρώτης στήλης του πίνακα τον οποίο επισύναψε στο υπόμνημα απαντήσεως αντιστοιχούν τα δέκα κέντρα τα οποία προτίθεται να εκπροσωπήσει στην υπό κρίση υπόθεση.

68 Υπό το φως του συνόλου των σκέψεων αυτών πρέπει να εξεταστεί το έννομο συμφέρον των δέκα κέντρων τα οποία η προσφεύγουσα προτίθεται να εκπροσωπήσει στην υπό κρίση υπόθεση.

69 Όσον αφορά, πρώτον, το κέντρο υπ' αριθ. 35, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε, με το υπόμνημα απαντήσεως, έγγραφο με το οποίο το κέντρο αυτό επιβεβαιώνει ότι παρέσχε εξουσιοδότηση στην προσφεύγουσα να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το έγγραφο αυτό φέρει ημερομηνία 31 Οκτωβρίου 2008, ήτοι κατά περισσότερο από πέντε μήνες μεταγενέστερη της ασκήσεως της προσφυγής. Δεν προσκομίστηκε κανένα άλλο στοιχείο που να επιτρέπει να αποδειχθεί ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής, το κέντρο υπ' αριθ. 35 είχε εξουσιοδοτήσει την προσφεύγουσα να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή. Ερωτηθείσα σχετικά με το ζήτημα αυτό κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι το κέντρο υπ' αριθ. 35 είχε ψηφίσει κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως υπέρ της ασκήσεως της προσφυγής. Ωστόσο, κανένα πρακτικό της συνεδριάσεως αυτής δεν κατατέθηκε στη δικογραφία, η δε προσφεύγουσα, εξάλλου, δεν πρότεινε καν να καταθέσει τέτοιο πρακτικό μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση

ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή εξ ονόματος του κέντρου υπ' αριθ. 35 και, συνεπώς, ότι εκπροσωπεί τα συμφέροντά του στην υπό κρίση υπόθεση. Ως εκ τούτου, η κατάσταση του κέντρου αυτού δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής. Κατά τα λοιπά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με επιστολή την οποία απηύθυνε στην Επιτροπή στις 27 Ιανουαρίου 2009 (βλ. ανωτέρω 32), το κέντρο υπ' αριθ. 35 υποστηρίζει, χωρίς ποτέ να αναφέρεται στην υπό κρίση προσφυγή, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν το αφορά.

70 Όσον αφορά, δεύτερον, τα εννέα άλλα κέντρα, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι τα κέντρα αυτά παρέσχαν στην προσφεύγουσα έγκυρες εξουσιοδοτήσεις πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

71 Πρέπει, περαιτέρω, να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που τροποποιεί το άρθρο 2 της αποφάσεως του 2003, τα κέντρα αυτά απολαύουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

72 Πρέπει, εξάλλου, να υπογραμμιστεί ότι, κατόπιν της διατάξεως Forum 187, οι βελγικές αρχές ανανέωσαν την άδεια των κέντρων αυτών για χρονικό διάστημα λήγον στις 31 Δεκεμβρίου 2005 και ότι τα κέντρα αυτά, παρά τις αιτήσεις που υπέβαλαν στις βελγικές αρχές, δεν έλαβαν παράταση της ισχύος της άδειάς τους για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2006 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2010.

73 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το ότι οι άδειες των εννέα αυτών κέντρων θα ίσχυαν μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 το αποφάσισαν μόνες οι βελγικές αρχές, χωρίς να εξαναγκαστούν προς τούτο. Πράγματι, η διάταξη Forum 187 ανέστειλε την εφαρμογή της αποφάσεως του 2003 στο μέτρο που απαγόρευε την ανανέωση των αδειών των κέντρων συντονισμού, χωρίς να προβλέπει χρονικό όριο για τη διάρκεια αυτών των ανανεώσεων πέραν αυτού της εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της κύριας δίκης. Εξάλλου, όπως αναγνώρισε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ο βελγικές αρχές θα μπορούσαν να ανανεώσουν την άδεια των εννέα αυτών κέντρων για αόριστο χρόνο, όπως, άλλωστε, συνέβη στην περίπτωση τεσσάρων κέντρων, παρά το γεγονός ότι

η ανανέωση δεν μπορούσε, σύμφωνα με τη διάταξη Forum 187, να παραγάγει αποτελέσματα πέραν της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως Forum 187.

74 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, από τις 31 Δεκεμβρίου 2005, τα νέα αυτά κέντρα δεν διαθέτουν πλέον έγκυρη άδεια από πλευράς βελγικού δικαίου και, συνεπώς, δεν απολαύουν πλέον νομίμως του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού.

75 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα εννέα αυτά κέντρα δεν μπορούν να ζητήσουν την εφαρμογή μεταβατικής περιόδου, κατά την έννοια της αποφάσεως Forum 187, λήγουσας μετά την ημερομηνία που καθορίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

76 Πράγματι, αυτός καθαυτόν ο σκοπός μιας μεταβατικής περιόδου έγκειται στην εξασφάλιση της μεταβάσεως μεταξύ δύο καταστάσεων, ήτοι, εν προκειμένου, από την κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας τα εν λόγω κέντρα απολαύουν του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού προς την κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας δεν απολαύουν πλέον του καθεστώτος αυτού. Από την απόφαση Forum 187 (σκέψη 163) προκύπτει ότι στα κέντρα τα οποία αφορά η απόφαση αυτή, μεταξύ των οποίων και τα εν λόγω εννέα κέντρα, έπρεπε να χορηγηθεί εύλογη μεταβατική περίοδος για να μπορέσουν να προσαρμοστούν στις συνέπειες της αποφάσεως του 2003.

77 Όμως, δεδομένου ότι, από τις 31 Δεκεμβρίου 2005, τα εν λόγω εννέα κέντρα δεν απολαύουν πλέον του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού, οποιαδήποτε περίοδος μεταγενέστερη της ημερομηνίας αυτής κατά την οποία τα εννέα κέντρα θα απηύλαυαν του επιδίκου καθεστώτος δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αποσκοπούσα στο να τους επιτρέψει να προσαρμοστούν, δεδομένου ότι ήδη βρίσκονταν στη νέα αυτή κατάσταση. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που γινόταν δεκτή η υπό κρίση προσφυγή, δεν θα μπορούσε να χορηγηθεί στα εν λόγω εννέα κέντρα,

αναδρομικώς, μεταβατική περίοδος μεταγενέστερη της 31ης Δεκεμβρίου 2005, καθόσον μια τέτοια περίοδος θα ήταν άνευ αντικειμένου.

78 Η αδυναμία χορηγήσεως, έστω και αναδρομικώς, μακρότερης μεταβατικής περιόδου στην περίπτωση που τα κέντρα δεν έχουν πλέον ισχύουσα άδεια προκύπτει, εξάλλου, από τη διάταξη Forum 187. Πράγματι, στο πλαίσιο της αιτήσεως αναστολής της αποφάσεως του 2003 που απαγόρευε την ανανέωση των αδειών ορισμένων κέντρων, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου έκρινε ότι, αν δεν χορηγούνταν η ζητηθείσα αναστολή, η απόφαση επί της κυρίας δίκης που θα εκδιδόταν υπέρ των αιτούντων, όσον αφορά το μεταβατικό καθεστώς, θα στερούνταν εν πολλοίς αποτελεσματικότητας, εφόσον τα ενδεχόμενα χρηματοπιστωτικά μέτρα δεν ήταν προφανώς κατάλληλα για να ανορθώσουν αναδρομικώς τη σταθερότητα του κανονιστικού πλαισίου των κέντρων συντονισμού (διάταξη Forum 187, σκέψη 146).

79 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, η οποία αποσκοπεί στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέτρο που αυτή δεν προβλέπει εύλογη μεταβατική περίοδο, η ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως για τον λόγο αυτόν δεν θα προσπόριζε κανένα όφελος στα εννέα κέντρα.

80 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν ανατρέπει τις προεκτεθείσες σκέψεις.

81 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται, κατ' ουσίαν, από το ότι τα κέντρα είχαν τη δυνατότητα να επωφεληθούν από το φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005, καθόσον το βασιλικό διάταγμα 187 εξακολουθούσε να αποτελεί τη νομική βάση των αδειών (βλ. ανωτέρω σκέψεις 55 έως 57), από τη νομολογία προκύπτει βεβαίως ότι, στην περίπτωση που δεν θα μπορούσε να αποκλειστεί ότι η προσφεύγουσα, αν η προσφυγή της γίνει δεκτή, μπορεί να προβάλει ορισμένες αξιώσεις έναντι των βελγικών αρχών ή, τουλάχιστον, να επιτύχει την εξέταση της αιτήσεώς της από τις αρχές αυτές, η προσφεύγουσα δικαιολογεί

συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Νοεμβρίου 2001, T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3367, σκέψεις 34 και 38, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, T-348/03, Koninklijke Friesland Foods κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 72).

82 Ωστόσο, πρέπει, καταρχάς, να διαπιστωθεί ότι, εν προκειμένω, έστω και αν η προσφυγή γίνει δεκτή, τα κέντρα τα οποία εκπροσωπεί η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσαν να προβάλουν καμία αξίωση έναντι των βελγικών αρχών όσον αφορά ειδικά τη μεταβατική περίοδο που τους χορηγήθηκε και η οποία αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, οι βελγικές αρχές, ακόμα και αν είχαν την πρόθεση, δεν θα μπορούσαν να χορηγήσουν, έστω και αναδρομικώς, στα κέντρα αυτά παράταση της μεταβατικής περιόδου που τους χορηγήθηκε, εφόσον τα κέντρα αυτά δεν απολαύουν πλέον του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Κακώς, συνεπώς, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές δεν ανανέωσαν την άδεια των εν λόγω κέντρων παρά μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 δεν θίγει την ικανότητά τους να επωφεληθούν του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μετά την ημερομηνία αυτή. Περαιτέρω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι διατάξεις της αποφάσεως του 2003 οι οποίες χαρακτηρίζουν το εν λόγω καθεστώς ως ενίσχυση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά και επιβάλλουν στις βελγικές αρχές να το καταργήσουν ή να το τροποποιήσουν ώστε να το καταστήσουν συμβατό με την κοινή αγορά δεν ακυρώθηκαν από το Δικαστήριο με την απόφαση Forum 187. Συνεπώς, οι διατάξεις αυτές παράγουν τα αποτελέσματά τους από την έκδοση της αποφάσεως του 2003, οπότε οι βελγικές αρχές δεν θα μπορούσαν να χορηγήσουν ανανέωση της άδειας των εν λόγω κέντρων αποκλειστικώς και μόνο βάσει του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187. Εξάλλου, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα ήταν απαραίτητη νέα απόφαση της Επιτροπής προς καθορισμό της νέας μεταβατικής περιόδου της οποίας θα μπορούσαν να επωφεληθούν τα κέντρα, στο μέτρο που δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, να αντικαταστήσει με άλλη απόφαση την προσβαλλόμενη απόφαση ή να προβεί στη μεταρρύθμιση της αποφάσεως αυτής (διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2000, C-428/98 P, Deutsche Post κατά IECC και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3061, σκέψη 28, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Σεπτεμβρίου 2002, T-199/99, Sgaravatti Mediterranea κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3731, σκέψη 141).

83 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι τα εν λόγω κέντρα δεν μπορούν να θεμελιώσουν το έννομο συμφέρον τους στην εφαρμογή του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187 μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και, αφετέρου, ότι το

γεγονός ότι οι βελγικές αρχές δεν απέκλεισαν το ενδεχόμενο να τους επιτρέψουν να επωφεληθούν του επιδίκου καθεστώτος μετά την ημερομηνία αυτή, ή ότι θεωρούσαν ότι τα κέντρα αυτά μπορούσαν να επωφεληθούν του καθεστώτος, δεν ασκεί επιρροή.

84 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί μελλοντικές και αβέβαιες καταστάσεις για να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Απριλίου 2005, Τ-141/03, Sniace κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-1197, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Όμως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, ανεξαρτήτως των προεκτεθεισών σκέψεων, κανένα από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν επιτρέπει να αποδειχθεί με βεβαιότητα ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι βελγικές αρχές θα παρέτειναν, αναδρομικώς, την άδεια των εν λόγω κέντρων πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005, βάσει του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187. Τα διορθωτικά σημειώματα που απηύθυναν οι βελγικές φορολογικές αρχές στα κέντρα συντονισμού, και τα οποία επισύναψε η προσφεύγουσα στο υπόμνημα απαντήσεως, αποτελούν, στην πραγματικότητα, ένδειξη περί του αντιθέτου.

85 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο νόμος του 2006 δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον των εννέα αυτών κέντρων. Πράγματι, οι διατάξεις του νόμου αυτού που αφορούν το φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού δεν τέθηκαν σε ισχύ. Συγκεκριμένα, η ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος τους επρόκειτο να καθοριστεί, σύμφωνα με το άρθρο 298 του νόμου αυτού, με την έκδοση από το υπουργικό συμβούλιο βασιλικού διατάγματος, το οποίο δεν εκδόθηκε. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι βελγικές αρχές εξάρτησαν αυτή την έναρξη της ισχύος από την εκ μέρους της Επιτροπής επιβεβαίωση ότι δεν είχε αντιρρήσεις επ' αυτού. Όμως, στο άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζεται ότι ο νόμος του 2006 είναι ασυμβίβαστος με την κοινή αγορά στο μέτρο που οι διατάξεις του έχουν ως σκοπό την παράταση, μέσω νέων αποφάσεων ανανεώσεως των αδειών, του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005. Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη του βασιλικού διατάγματος της 19ης Δεκεμβρίου 2008, οι βελγικές αρχές «δέχθηκαν την [προσβαλλόμενη] απόφαση να μη θέσουν [τον νόμο του 2006] σε ισχύ» καθόσον άπτεται του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού και ενημέρωσαν σχετικώς τους ενδιαφερόμενους φορολογουμένους. Επομένως, οι βελγικές αρχές δεν είχαν την πρόθεση να θέσουν τον νόμο αυτό

σε ισχύ. Κατά τα λοιπά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ρητώς την προσβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που αυτή αφορά τον νόμο του 2006.

86 Τέλος, απορριπτέο είναι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το έννομο συμφέρον των κέντρων αποδεικνύεται από την απόφαση των βελγικών αρχών να εφαρμόσουν την προσβαλλόμενη απόφαση και να εισπράξουν τους φόρους για τα έτη 2006 και 2007 (βλ. ανωτέρω σκέψη 54). Πράγματι, μη διαθέτοντας πλέον, κατά το βελγικό δίκαιο, την απαραίτητη έγκυρη άδεια, από τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και εντεύθεν, ώστε να υπάγονται στο φορολογικό καθεστώς του βασιλικού διατάγματος 187, τα κέντρα αυτά όφειλαν, από την ημερομηνία αυτή, να καταβάλουν τον φόρο που προέκυπτε από την εφαρμογή του κοινού καθεστώτος ή, ενδεχομένως, του RDIN, αν είχαν επιλέξει το τελευταίο. Η κατάσταση αυτή απορρέει, όπως ήδη ελέχθη, πρώτον, από την απόφαση των βελγικών αρχών να περιορίσουν τη διάρκεια της ισχύος της άδειάς τους έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και όχι από την προσβαλλόμενη απόφαση. Τα εν λόγω κέντρα δεν μπορούν πλέον να στηριχθούν, προς δικαιολόγηση του εννόμου συμφέροντός τους να προσβάλουν την εν λόγω απόφαση, στο γεγονός ότι δεν έκριναν ότι υποχρεούνταν να καταβάλουν τον φόρο που προέκυπτε από το κοινό καθεστώς, αλλά κατέβαλαν τον φόρο που προέκυπτε από το καθεστώς των κέντρων συντονισμού, ενώ δεν είχαν αυτό το δικαίωμα κατά το βελγικό δίκαιο.

87 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα εννέα κέντρα των οποίων τα συμφέροντα εγκύρως εκπροσωπεί εν προκειμένω η προσφεύγουσα δεν μπορούν να επικαλεστούν έννομο συμφέρον και, συνεπώς, δεν θα μπορούσαν να ζητήσουν παραδεκτώς την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

88 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν εμπίπτει σε μία από τις περιπτώσεις που επιτρέπουν να κριθεί παραδεκτή, σύμφωνα με την παρατιθέμενη ανωτέρω στη σκέψη 58 νομολογία, προσφυγή ασκούμενη από ένωση προσώπων.

89 Ως εκ τούτου, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

90 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, εφόσον η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τη Forum 187 ASBL στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Παπασάββας Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Μαρτίου 2010.

(υπογραφές)